

Sygn. akt I CSK 1025/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa [...] A. Spółka Akcyjna w W.
przeciwko C. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością [...] w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt I AGa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 7500 (siedem tysięcy
pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego C. [...] sp. z o.o. [...] w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 kwietnia 2021 r. Sąd Najwyższy
zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do
rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje
potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub
wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność
postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania
przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania: 1) czy czynność prawna, polegająca na wypowiedzeniu przez przedsiębiorcę umowy zawartej z innym przedsiębiorcą w sytuacji, gdy strony nie mogły porozumieć się co do stosowanych warunków (w tym zwłaszcza warunków finansowych umowy), może być zakwalifikowana jako nadużycie pozycji dominującej w rozumieniu art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Tekst jedn. Dz. U. z 2021, poz. 275, dalej u.o.k.i.k.), a w razie pozytywnej odpowiedzi na pytanie, czy przedsiębiorca dominujący, który nie zamierza kontynuować współpracy z innym przedsiębiorcą,

z tego powodu, że w jego ocenie współpraca jest dla niego ekonomicznie nieopłacalna – musi taką współpracę kontynuować, czy też w określonych sytuacjach ma prawo rozwiązać umowę; 2) w jakim zakresie, w świetle art. 278 k.p.c. do obowiązku sądu należy weryfikowanie specjalności biegłego, który ma oceniać okoliczności, których poznanie wymaga posiadania wiadomości specjalnych, czy zawsze jest obowiązkiem sądu ustalenie, czy w danym konkretnym przypadku należy powołać biegłego takiej, a nie innej specjalności, czy wystarczy tu jedynie inicjatywa dowodowa strony wnioskującej o powołanie biegłego.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości na tle art. 9 ust. 1 u.o.k.i.k. oraz art. 278 k.p.c. nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Wyartykułowane we wniosku kwestie nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach sprawy, której dotyczą i są pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, który podzielając ustalenia Sądu pierwszej instancji, dokonane m.in. w oparciu o przeprowadzoną w postępowaniu opinię biegłego dr. inż. M. C., specjalizującego się w gospodarce odpadami, stwierdził, że w sprawie zaszyły przesłanki do uznania zachowania skarżącej za nadużycie pozycji dominującej, wskazując, iż skarżąca wykorzystała swoją sytuację rynkową i przymusową sytuację powódki, a wynikającą z ustawowego obowiązku przekazywania odpadów zielonych tylko do instalacji R. w danym regionie oraz brakiem odpowiedniej przepustowości w jedynym konkurencyjnym R. i akcentując, że w świetle przeprowadzonego tzw. testu wolnej konkurencji tak znaczna podwyżka cen nie byłaby możliwa na rynku konkurencyjnym. W istocie skarżący nie formułuje wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zarzucając w podstawie skargi kasacyjnej wprost naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.